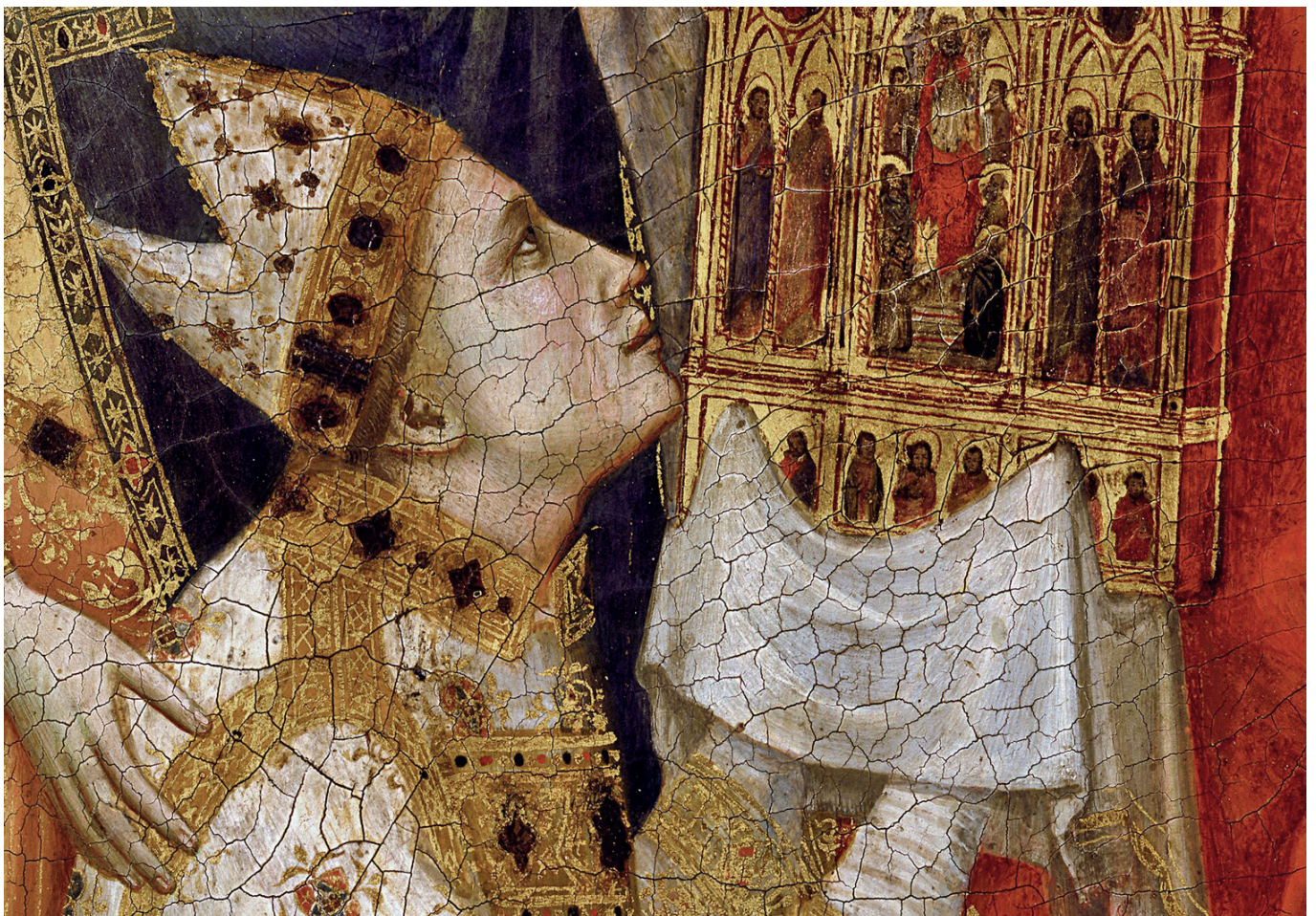

Тема номера: Як працює Церква?

РЕДАКЦІЯ VERBUM

6 ЛИСТОПАДА 2019

Шановні читачі! Церква Христова – це багатовимірна реальність. На шляху до небесної батьківщини вона занурена в матеріальний світ із його економічними, політичними, адміністративними проблемами. За два тисячоліття діяльності Церква випрацювала механізми, які зазвичай дозволяють розбиратися з земними клопотами, не втрачаючи з поля зору найважливішої мети – спасіння душ людських, *salus animarum*. До кількох таких механізмів ми й придивляємося в цьому випуску «Вербуму».

Джотто ді Бондоне, папа Целестин V (фрагмент вітваря Стефанескі)

У першому тексті номера Олексій Браславець на підставі Канонічного права окреслює межі єпископської влади, пояснює завдання титулярних єпископів, у чиїх дієцезіях може не бути жодного вірянина, і виразно відповідає на запитання про те, кому мусить бути слухняний ченець, який став єпископом. «Де єпископ, там і Церква», каже прислів'я, та як це насправді працює? Адже єпископське служіння має багато граней, та й сама ідея Церкви виявляється складніша, ніж на перший погляд.

Отець Ігор Гнус ОР пише про монастирські фінанси – принаймні в домініканському варіанті. Обітниця вбогості й послуху ставлять кожного окремого ченця й цілий монастир у ситуацію взаємодопомоги, покори й доручення життя Божому Провидінню. Утім, від цього не зникає потреба платити за електроенергію в храмі й келіях, купувати харчі й гігієнічні засоби, діставатися з місця на місце транспортом, який теж коштує.

Івона Бонк, очільниця Центру наукових досліджень і міжнародної співпраці при Папському університеті Йоана Павла II у Кракові, відповідає на запитання «Вербуму» про те, навіщо змагатися за дослідні гранти, що враховувати під час складання заявки й чи має тут якась значення релігійна приналежність. Участь у проєктах, які об'єднують різних дослідників і навіть виходять за межі окремих дисциплін, – це важливий досвід, не лише науковий, а й спільнотний.

Павло Зінченко коротко переповідає історію військового капеланства, яка починається ще з середніх віків, коли деякі єпископи захищали свої міста від напасників повноцінною зброєю – мечами й луками. Зі зміною стосунків Церкви й держави змінювалися також погляди на роль, яку припустимо відігравати священникам у світських збройних силах. Так, як ми її знаємо сьогодні, справу військових капеланів упорядкував лише Йоан Павло II.